

Sygn. akt III KZ 42/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **J. Z.**

uznanego sprawcą występku z art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 sierpnia 2013 r.

zażalenia J. Z. na zarządzenie Przewodniczącego XI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w L.

z dnia 15 maja 2013 r.,

o uznaniu bezskuteczności zażalenia J. Z. na zarządzenie z dnia

28 stycznia 2013 r. o odmowie przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący XI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w L., na podstawie art. 120 § 2 k.p.k., uznała za bezskuteczne zażalenie J. Z. na wydane przez Zastępcę Przewodniczącego tego Wydziału zarządzenie z dnia 28 stycznia 2013 r. o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez oskarżonego J. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 20 listopada 2012 r., wobec tego, że oskarżony wezwany do usunięcia braku formalnego tego zażalenia w postaci braku podpisu, tegoż braku nie usunął, w zakreślonym terminie.

Na to zarządzenie zażalenie wniósł J. Z.

Kwestionował w nim zasadność wydanego wobec niego wyroku oraz słuszność uznania go za chorego psychicznie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Podniesione w nim okoliczności nie mają znaczenia dla kontroli instancyjnej zaskarżonego nim zarządzenia. Nie ulega bowiem wątpliwości to, że w toku niniejszego postępowania odwoławczego ocenie podlega tylko zarządzenie, którego zażalenie dotyczy, nie zaś poprawność, czy zasadność wydanych dotychczas w sprawie wobec J. Z. wyroków.

Dokonując zaś w tym zakresie kontroli odwoławczej zaskarżonego zarządzenia, uznać należy jego zasadność.

Niewątpliwe jest bowiem to, że J. Z. wysłał zażalenie na zarządzenie z dnia 28 stycznia 2013 r. faksem. W związku z tym, w trybie art. 119 § 1 k.p.k., został wezwany do uzupełnienia tego zażalenia poprzez jego osobiste podpisanie, pod rygorem uznania jego bezskuteczności. Te podjęte czynności procesowe były w pełni uprawnione. Dopuszczalne jest wprawdzie przekazanie środka odwoławczego za pomocą telefaksu, ale skuteczność – tak przesłanego – pisma procesowego jest uzależniona od uzupełnienia wymogu formalnego, polegającego na złożeniu na nim własnoręcznie podpisu przez wnoszącego środek (por. uchwała Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2006 r., I KZP 29/06, OSNKW 2007, z. 1, poz. 1).

Oskarżony został wezwany do usunięcia wspomnianego braku formalnego swojego zażalenia pismem z dnia 25 lutego 2013 r. Pomimo to, że doręczono mu to wezwanie, braku tego nie uzupełnił, ograniczając się do nadesłania sporządzonego w dniu 19 marca 2013 r. pisma nazwanego „zażaleniem”, w którym zakwestionował zasadność umieszczenia go w szpitalu psychiatrycznym.

W tej sytuacji, skoro J. Z. – mimo wezwania – nie usunął braku formalnego sporządzonego przez siebie zażalenia, będąc przy tym poinformowany o skutkach tego zaniechania, to zasadnie, mocą zaskarżonego zarządzenia, uznano to jego zażalenie za bezskuteczne.

W tej stwierdzonej sytuacji miał bowiem zastosowanie przepis art. 120 § 2 zd. 2 k.p.k., który stanowi o tym, że w razie nieuzupełnienia braku w terminie, pismo

uznaje się za bezskuteczne, o czym należy pouczyć przy doręczeniu wezwania. Nie znajdując zatem żadnych podstaw do podważania zasadności zaskarżonego zarządzenia, należało utrzymać je w mocy.

Czyniąc tak uznano tym samym zaskarżalność tego zarządzenia jako zamykającego drogę do wydania wyroku kasacyjnego (art. 466 § 1 k.p.k. w zw. z art. 459 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.). Stwierdzenie skuteczności procesowej owego zażalenia stworzyłoby wszak możliwość rozstrzygnięcia co do określonej kwestii, to jest rozważenie zasadności zarządzenia o odmowie przyjęcia kasacji, które niewątpliwie „zamykało drogę do wydania wyroku” kasacyjnego.

Z tych wszystkich względów, postanowiono jak wyżej.